

MADD, ett nätverk för drabbade

MADD - *Mothers Against Drunk Driving* är ett stödnätverk för dig som mist en anhörig till följd av rattfylleri, eller själv skadats. I USA där nätverket först startades är det ett av de största i landet. I Sverige drivs MADD av MHF – *Motorförarnas Hälnykterhetsförbund*.

Hos MADD kan du träffa andra som drabbats av rattfylleri. Här kan du få prata av dig och hitta gnistan till ett nytt liv efter förlusten. MADD etablerar nya mötesplatser, till exempel slutna facebookgrupper och nätverksträffar där drabbade kan utbyta erfarenheter. MADD finns till just för dig och andra drabbade i din närhet. Välkommen.

Kontaktuppgifter:

MADD Sweden

0765-48 97 17 madd.se mats.sjoo@mhf.se

MHF:s egen nollvision

Varje dygn kör cirka 12 000 förare rattfulla i Sverige. Alkohol i trafiken orsakar cirka 60 dödsfall varje år. Dessutom skadas tusentals svårt. Ingen ska behöva uppleva den smärtan och sorgen! Noll döda måste vara målet. Därför har vi i MHF formulerat vår egen nollvision: **”Ingen ska dö av rattfylleri”**.

Våra medlemmars stöd och engagemang leder till ökat fokus på rattnykterhet, vilket innebär att fler överlever, och färre skadas svårt i trafiken. Men det finns fortfarande mycket arbete kvar att göra för att minska mänskligt lidande genom att göra trafikmiljön säkrare för dig och dina nära och kära. Bli medlem i MHF och stötta vårt arbete.

Kontaktuppgifter:

MHF – INGEN SKA DÖ AV RATTFYLLERI

08-555 765 55 mhf.se info@mhf.se

”Mina barn växer
upp utan
sin mormor,,

INGEN SKA DÖ
AV RATTFYLLERI

Min mamma blev påkörd av en rattfull förare och miste livet.

Den 31 juli 1981 promenerade min mamma Jane genom centrala Stockholm på väg hem från en väninna. Då blev hon påkörd av en bil som kom i hög fart. Mamma avled kort därefter. Föraren smet med sin bil från platsen, men kunde med hjälp av en taxiförare spåras upp och gripas. Det visade sig att han hade kört onycter, och han åtalades för vållande till annans död, smitning och rattfylleri.

När olyckan hände var jag fem år och mina äldre systrar åtta och elva år. Vi bodde med mamma och pappa i en villa i Saltsjöbaden. Det var en intensiv tid i familjens liv. Båda föräldrarna var Hammarbyfans, så det blev mycket fotboll. Familjen hittade också på egna aktiviteter. Vi kunde åka till en lekplats i stan eller ut i naturen. Mamma var väldigt godhjärtad och empatisk – en väldigt varm person och alltid mån om oss barn. Vi fick vara med och

Foto: privat

Foto: privat

baka med liv och lust och mjöl i hela köket. Mamma planerade också för sin egen framtid och studerade ekonomi. Pappa jobbade på ett bokbinderi. Farmor och farfar bodde utanför Malmö i Skåne och vi brukade hälsa på dem på somrarna. Mormor bodde i Stockholm med sin man.

När olyckan hände var jag på besök i Skåne medan mina systrar var kvar i Stockholm. Efter olyckan förändrades allt och familjen splittrades. Jag blev kvar i Skåne och växte upp hos farfar och farmor. Resten av familjen flyttade från huset och mina systrar flyttade till mormor. Pappa blev nog knäckt för livet av olyckan och vi har haft väldigt sporadisk kontakt sedan dess.

Det har gått många år sedan rattfylleriolyckan, men den har ändå präglat hela mitt liv. Och den fortsätter att sätta spår även idag. Mina barn växer upp utan en mormor, medan deras jämnåriga kompisar ibland blir hämtade

”Hela familjen splittrades efter olyckan. Det har präglat hela mitt liv, trots att det gått så många år.”

av sina mormödrar. När jag fyllde 30 år tänkte jag på att mamma var precis lika gammal när hon dog. När mina barn fyllde fem år blev jag påmind om att jag själv var i samma ålder när mamma togs ifrån mig.

Foto: privat

Jag funderar ofta på hur livet hade blivit om olyckan inte hade hänt eller om det hade varit pappa som omkom istället.

Den som själv har drabbats av rattfylleri reagerar nog särskilt starkt när andra råkar ut för samma sak. Rattfylleriolyckor är ju så onödiga för de kan ju förhindras. Den som sätter sig vid ratten med alkohol i kroppen har själv gjort valet att köra. Det valet fick jag som drabbad aldrig göra.

Berättat av
Eleonore Löfqvist Camara, Jane Ekdahls dotter.